

Barraques i cases barates

Per A. SABATER MUR

Abans de la passada Exposició Internacional en una colla d'indrets de Barcelona hi havia uns nuclis de barraques habitades per ciutadans. Barraques prou petites per a servir d'habitatge a tota una família, motiu pel qual els que les habitaven es veien obligats a fer una vida gairebé constant a l'aire lliure respirant l'aire de ciutat que, per viciat que sigui sempre ho és menys que el d'una habitació closa qualsevol.

Les autoritats toleraven l'existència de les barraques i els veïns sabien prou bé que vivien constantment sota el perill que un dia un alcalde manés l'enderrocament de la barraca i es trobessin fulminantment sense aixopluc. De manera que aquells ciutadans vivien a precari, fora de la llei, i per tal de no despertar les ires de l'autoritat, mantenien el seu recer en una pintoresca i molt relativa netedat i decència. Una barraca repugnant on la brutícia es fes evident i ferís la púdica mirada dels vianants no els hauria estat tolerada; i és per això que aquella gent feia l'ull viu per por que un dia els foragitessin, i és per això que hom podia veure una infinitat de barraques emblanquinades, amb un emparat que donava una nota de color a l'entrada. Moltes amb un hortet davant, en el qual hom sovint podia veure-hi flors i àdhuc uns coloms que parrupejaven per les teulades.

Amb tot i això l'espectacle no era gaire adient per a una «perla del Mediterrani» com Barcelona. Les cases barates, amb els seus carrers drets com un canó d'escopeta, la Cooperativa, els seus obrers, el seu grup escolar, les cases iguals arreglerades, amb l'hortet, etc., etc. serien una cosa enternidora de tan emocionant, i a més, els ciutadans vivint allí es trobarien emparats per les ordenances i per les lleis.

Ja tenim els grups de cases barates; tots aquells projectes de transcendental regeneració social ja són un fet als habitants dels grups ja no els cal témer la invasió de les brigades municipals, ja no els cal viure amb l'ai al cor pensant que un dia es trobarien amb la barraca destruïda o cremada a conseqüència d'un acord municipal o governatiu, i com que ja viuen dins la llei, no els cal fer esforços per tal de mantenir l'habitació en certes condicions de decència. Però, oh sarcasme de les coses! la brutícia que no existia a les barraques, perquè cap autoritat municipal no els l'hauria tolerada, s'ha ensenyorit de les cases barates, municipals o particulars, i la gent que abans vivia en certes condicions de netedat, si més no perquè no cabien a la barraca ara viu apilada en departaments petits i plens de ronya, perquè com que *són a casa seva* hi viuen legalment allí, cadascú te el dret de criar gallines,